

## ***O terapeutickém způsobu myšlení***

**Rudolf Steiner**

**Ita Wegmanová**

Kyselina křemičitá vnáší své účinky cestou výměny látek až do těch partií lidského organismu, ve kterých se živé stává neživým. Nacházíme ji v krvi, kterou musí procházet utvářecí síly, a vyskytuje se i ve vlasech, tedy tam, kde končí utváření navenek; nacházíme ji též v kostech, ve kterých utváření končí směrem dovnitř. Jako produkt odlučování se objevuje také v moči. Tvoří fyzický podklad organizace Já, neboť organizace Já rozvíjí formující působnost. Organizace Já potřebuje křemičitý proces až do těch partií organismu, kde utváření, formování organismu hraničí se světem vnějším a vnitřním (nevědomým). Lidská organizace hraničí s nevědomým zevním světem v tom okruhu organismu, kde vlasy nesou kyselinu křemičitou. V kostech pak hraničí lidská organizace s vnitřním nevědomým světem, v němž působí vůle.

Mezi oběma těmito pásmy, v nichž působí kyselina křemičitá, se ve zdravém lidském organismu musí rozvíjet fyzický podklad vědomí. Kyselina křemičitá má dvojí úlohu. Uvnitř staví hranici pouhým procesům růstu a výživy etc., navenek odděluje pouhé přírodní děje od nitra organismu, takže tento organismus ve své oblasti nemusí pokračovat ve smyslu působení přírody, ale může rozvíjet své vlastní působení. Ve svém mládí je lidský organismus nejvíce vybaven kyselinou křemičitou na těch místech, kde jsou tkáně, nadané formovacími silami. Odtud vyvíjí kyselina křemičitá svou činnost k oběma hraničním pásmům a vytváří mezi nimi prostor, ve kterém se mohou vytvářet orgány vědomého života.

Ve zdravém organismu jsou to především smyslové orgány. Nesmíme však zapomínat, že smyslový život proniká celý lidský organismus. Vzájemné působení orgánů spočívá v tom, že vždy jeden orgán vnímá působení druhého. Orgány, které nejsou smyslovými orgány ve vlastním slova smyslu, jako například játra, slezina, ledvina atd., mají toto vnímání tak slabé, že v obyčejném bdělém životě zůstává pod prahem vědomí. Každý orgán má kromě své funkce v organismu ještě funkci orgánu smyslového. Celý lidský organismus je tedy protkán vzájemně se ovlivňujícím vnímáním. Tak tomu musí být, má-li v něm všechno dohromady zdravě působit.

To vše ale spočívá na správném rozdělení účinků kyseliny křemičité. Můžeme mluvit takřka o speciálním křemičitém organismu, který je včleněný do celkového organismu člověka. Na tom je založena vzájemná citlivost orgánů, která podmiňuje zdravou životní činnost, na tom je také založen správný stav orgánů směrem dovnitř k rozvíjení duše a ducha a směrem navenek k správnému ohraničení přírodních účinků.

Tento speciální organismus bude správně působit jen tehdy, když bude kyselina křemičitá obsažena v organismu v takovém množství, aby ji organismus Já mohl plně využít. Pro všechnu ostatní kyselinu křemičitou musí mít astrální organizace, která je pod organizací Já, dost síly, aby ji vyměšováním vyloučila, a to močí nebo jiným způsobem.

Přebytečné množství kyseliny křemičité nevyloučené tímto vyměšováním, která nebyla uchopena organizací Já, se v organismu musí ukládat jako cizorodé látky. Svým sklonem k formování, jímž (ve správném množství) slouží organizaci Já, tuto organizaci narušují.

Po nadměrném přijímání kyseliny křemičité proto vznikají žaludeční a střevní potíže. Trávicí orgány mají pak za úkol odměšováním eliminovat to, co tíhne k nadměrnému formování. Kde má převládat

tekutý element, tam dochází k vysychání. Nejzřetelněji se to ukazuje, když při nadměrném přívodu kyseliny křemičité vznikají poruchy duševní rovnováhy, vyvolané zřejmě organickými poruchami. Pacient má pocity závratí, nemůže se ubránit spánku, pozbývá vlády nad sluchovým a zrakovým vnímáním; dokonce je možné vycítit něco takového, jako by se městnalo pokračování působnosti smyslů do nitra nervové soustavy.

To všechno ukazuje, že kyselina křemičité tíhne k obvodu těla, avšak dostane-li se tam v příliš hojné míře, ruší normální formování jakousi cizorodou formovací tendencí. Právě tak se objevuje porucha na vnitřní hranici formování. Pacient pocituje, že nemůže dobře ovládat svůj pohybový systém, trpí bolestmi kloubů. To všechno pak může přejít do zánětlivých procesů, které vznikají tam, kde zasahuje příliš silně cizorodé formovací působení kyseliny křemičité.

To vše poukazuje na léčivé možnosti kyseliny křemičité. Dejme tomu, že se nějaký orgán, který není vlastním smyslovým orgánem, stane ve své nevědomé vnímavosti přecitlivělý vůči jiným partiím organismu. Ve funkcích tohoto orgánu pak zpozorujeme poruchu. Podaří-li se nám odstranit tuto přecitlivělost tím, že organismu dodáme kyselinu křemičitou, můžeme účinně zasáhnout proti tomuto chorobnému stavu. Půjde jen o to, ovlivnit organické působení tak, aby přívod kyseliny křemičité působil právě kolem nemocného orgánu a svým celkovým působením nevyvolával nežádoucí vedlejší účinky ve smyslu toho, co bylo výše popsáno.

Kyselinu křemičitou můžeme kombinovat s jinými prostředky a tak dosáhnout toho, že ji přivedeme právě k tomu orgánu, kde je jí zapotřebí; odtamtud je pak třeba ji opět dostat ven, eliminovat vyměšováním, aniž by způsobila škodu jiným orgánům. Opačný případ nastane tehdy, když je nějaký orgán oslaben ve své citlivosti vůči jiným orgánům. V okruhu tohoto orgánu pak máme před sebou nahromadění křemičité působnosti. Křemičitou působnost celého organismu musíme ovlivnit tak, aby lokální účinek zeslábl, nebo můžeme také podpořit vyloučení kyseliny křemičité příslušnými prostředky pro vyměšování. Lepší je první metoda, protože nahromadění kyseliny křemičité\* na jednom místě obvykle vyvolává její nedostatek na jiném místě. Chceme-li lokalizovaná působení kyseliny křemičité správně rozdělit na celý organismus, můžeme toho dosáhnout například sirnou kúrou.